

Arrest

nr. 198 504 van 24 januari 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VANHEMMENS
Herpoel 30
1840 LONDERZEEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 28 april 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 maart 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 november 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 december 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat S. VANHEMMENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U beweert de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van het dorp Sanglakh in het district Jalrez van de provincie Maidan Wardak. U bent Sadaat van etnische origine. U bent minderjarig.

Uw vader werkte als kraanbestuurder op militaire basissen. Omwille van het werk van uw vader werd u enkele jaren geleden geslagen door de taliban. Twee jaar geleden werd uw vader door de taliban vermoord.

Hierna leefde u gedurende tien maanden ondergedoken in de verschillende huizen van stamgenoten in uw regio, terwijl de taliban u bleven zoeken. Ondertussen regelde uw oom langs vaderskant uw vertrek uit Afghanistan.

In juli 2015 verliet u Afghanistan. Op 16 september 2015 kwam u aan in België, waar u dezelfde dag een asielaanvraag indiende bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

Ter staving van uw asielaanvraag legt u een kopie van uw taskara neer.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er echter te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a, b of c van de Vreemdelingenwet.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u bij de aanvang van uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (zie gehoorverslag CGVS dd. 30.11.2016, p. 2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

U biedt de Belgische asielinstanties immers geen zicht op de verschillende verblijfplaatsen die u in uw leven gehad hebt en wat uw levensomstandigheden aldaar waren.

Zo wordt ten eerste opgemerkt dat u voor de Belgische asielinstanties tegenstrijdige verklaringen hebt afgelegd over waar u voor uw vertrek uit Afghanistan verbleef, waar uw gezinsleden geboren zijn en waar zij op heden verblijven. Zo stelde u voor het CGVS dat u, hoewel u in Kaboel bent geboren, u voor zover u zich kunt herinneren altijd in Sanglakh in de provincie Maydan Wardak hebt gewoond (zie gehoorverslag CGVS dd. 24.02.2017, p.3). Tijdens uw intake-gesprek voor de cel MINTEH had u echter nog verklaard dat u bij uw moeder in Kalai Jarnel in de provincie Kaboel verbleef (zie intake-gesprek MINTEH dd. 16.09.2015). Ook over de geboorteplaatsen van uw ouders en uw broers en zussen legde u tegenstrijdige verklaringen af. Zo stelde u voor het CGVS dat uw broers en zussen allen in Sanglakh geboren zijn (zie gehoorverslag CGVS dd. 24.02.2017, p. 5). Gevraagd naar de geboorteplaats van uw ouders stelde u voor het CGVS dat u niet weet waar zij geboren zijn en dat u denkt dat zij ook in Sanglakh geboren zijn (zie gehoorverslag CGVS dd. 24.02.2017, p. 10). Nochtans verklaarde u tijdens uw intake-gesprek voor de cel MINTEH dat zowel uw ouders als uw broers en zussen in Kaboel geboren zijn (zie intake-gesprek MINTEH dd. 16.09.2015). Ook over waar uw familie op heden verblijft, legde u tegenstrijdige verklaringen af. Zo verklaarde u tijdens uw intake-gesprek dat uw broers en zussen en uw moeder in Kalai Jarnel in de provincie Kaboel verbleven (zie intake-gesprek voor de cel MINTEH dd. 16.09.2015). Gevraagd naar de woonplaats van uw moeder stelde u echter voor het CGVS dat uw moeder met uw broers en zussen in Sanglakh verblijft (zie gehoorverslag CGVS dd. 24.02.2017, p. 4). Bovendien stelde u dat zij nooit elders dan Sanglakh gewoond hebben (zie gehoorverslag CGVS dd. 24.02.2017, p. 5). Het is daarenboven opvallend dat u tijdens uw intake-gesprek voor de cel MINTEH het dorp Sanglakh, het district Jalrez of de provincie Maidan Wardak geen enkele keer vernoemd hebt. Het feit dat u uw verklaringen betreffende uw verblijfplaatsen en de geboorte- en verblijfplaatsen van uw gezin na uw eerste gesprek bij de cel MINTEH hebt aangepast, doet vermoeden dat u uw band met de provincie Kaboel voor de Belgische asielinstantie tracht te verbergen en te minimaliseren.

In dit opzicht is het ook vreemd dat u voor het CGVS verklaarde dat u niet weet hoe het komt dat u in Kaboel bent geboren. Hiernaar gevraagd stelde u dat er misschien geen reden is (zie gehoorverslag CGVS dd. 24.02.2017, p. 3). In het licht van uw verklaringen dat uw broers en zussen allemaal in Sanglakh geboren zijn en dat uw ouders niet in Kaboel woonden toen u werd geboren, kan er redelijkerwijze verwacht worden dat er een duidelijke reden zou zijn waarom u in Kaboel geboren bent (zie gehoorverslag CGVS dd. 24.02.2017, p. 3 en 5).

Bovendien is het opvallend dat u voor het CGVS verklaarde dat uw vader als kraanbestuurder werkte op buitenlandse basissen in Maidan Shar en Logar, terwijl u tijdens uw intake-gesprek voor de cel MINTEH nog verklaard hebt dat uw vader in Bagram, een militaire basis vlakbij de stad Kaboel, werkte (zie gehoorverslag CGVS dd. 24.02.2017, p. 10 en zie intake-gesprek MINTEH dd. 16.09.2015).

Hoewel u een goede kennis hebt over de geografie van Sanglakh en Jalrez is het treffend dat u slecht op de hoogte blijkt van belangrijke gebeurtenissen die zich in de periode omstreeks uw vertrek in uw district hebben voorgedaan. U weet wel dat de taliban het district van Jalrez hebben ingenomen voor uw vertrek, maar u blijkt niet te weten wanneer dit incident zich precies heeft voorgedaan. Zo stelde u, toen u gevraagd werd naar hoelang voor uw vertrek dit incident precies plaats vond, dat u het niet wist maar dat het in het jaar 1394 plaats vond (zie gehoorverslag CGVS dd. 24.02.2017, p. 13). Toen er daarna gevraagd werd om preciezer te zijn, stelde u dat dit incident vijf, vier of misschien drie maanden voor uw vertrek uit Jalrez plaats vond. Nochtans verklaarde u eerder in de zevende maand van 2015 te zijn vertrokken en vond de overname van het district Jalrez door de taliban volgens onze informatie in dezelfde maand plaats (zie gehoorverslag CGVS dd. 24.02.2017, p. 7). Bovendien blijkt ook uw kennis over wat er zich toen precies afspeelde in uw regio, eerder beperkt. Gevraagd naar wat er gebeurde met de mensen die die dag omkwamen, stelde u dat hun lijken door de taliban werden beroofd. Uit de beschikbare informatie blijkt echter dat van de ongeveer dertig politiemannen die toen omkwamen, verschillende lijken werden verminkt en zelfs onthoofd. Het is dan ook vreemd dat u dit niet zou vermelden toen u gevraagd werd wat er precies gebeurde met de mensen die dag omkwamen. Er mag redelijkerwijze worden verwacht dat u beter op de hoogte bent van wat er zich in de maand van uw vertrek precies afspeelde in uw regio van herkomst, temeer daar volgens uw verklaringen voor het CGVS uw familie tot op heden nog steeds in deze regio verblijft.

Ten slotte wordt opgemerkt dat het vreemd is dat u niet zou weten hoe uw moeder en uw broers en zussen op heden onderhouden worden. Sinds de dood van uw vader en sinds u als oudste zoon uit uw gezin vertrokken bent, is er namelijk geen kostwinner meer in uw gezin (zie gehoorverslag CGVS dd. 24.02.2017, p. 4). Hiernaar gevraagd stelde u dat uw oom een tijdje het levensonderhoud van uw moeder en broers en zussen op zich nam, maar dat u niet weet wie dat op heden doet (zie gehoorverslag CGVS dd. 24.02.2017, p. 4-5). Nochtans sprak u twee maanden geleden nog met uw moeder. Gevraagd wie haar ten tijde van dit gesprek onderhield, stelde u merkwaardig genoeg dat uw moeder hier niet over spreekt (zie gehoorverslag CGVS dd. 24.02.2017, p. 5). Er kan echter redelijkerwijze worden aangenomen dat u als oudste zoon beter op de hoogte bent van hoe het er uw moeder en gezinsleden in uw thuisland financieel aan toe gaat. Het feit dat u stelt hiervan niet op de hoogte te zijn, doet vermoeden dat u het CGVS geen zicht wilt bieden op uw werkelijke netwerk in Afghanistan en hoe dit netwerk er op heden financieel aan toe is. Dit vermoeden wordt nog versterkt door de ongeloofwaardige en tegenstrijdige verklaringen die u hebt afgelegd in verband met de dood van uw vader (zie infra).

Uit al het bovenstaande dient te worden afgeleid dat u de Belgische asielinstanties geen zicht biedt op uw werkelijke verblijfplaatsen en op de verblijfplaats van uw familie en haar werkelijke levensomstandigheden in Afghanistan.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw verblijfplaats voor uw komst naar België kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat voor uw komst naar België in Sanglakh heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan.

Bovendien legde u tegenstrijdige verklaringen af over de problemen van uw vader en uzelf met de taliban. Zo werd hierboven reeds vastgesteld dat uw verklaringen over de plaats van tewerkstelling van uw vader tegenstrijdig blijken (zie supra). Voor de cel MINTEH stelde u immers dat hij op de luchthaven van Bagram werkzaam was, terwijl u bij het CGVS beweerde dat hij in Maidan Shar en in de provincie Logar werkte (zie supra en zie gehoorverslag CGVS dd. 24.02.2017, p. 10 en zie intake-gesprek MINTEH dd. 16.09.2015). Bovendien stelde u in april 2016 voor de DVZ dat uw vader in Jalrez zelf werkzaam was (zie vragenlijst CGVS bij DVZ dd. 11.04.2016, punt 5).

Overigens is het vreemd en ongeloofwaardig dat u niet exact weet waar uw vader werd vermoord. Zo stelde u voor de DVZ dat zijn lijk werd gevonden in een regio tussen Jalrez en Maidan Shahr waarvan u de naam niet kent (zie vragenlijst CGVS bij DVZ dd. 11.04.2016, punt 5).

Voor het CGVS herhaalde u dat uw vader overleed tussen Maidan Shahr en Jalrez maar moest u opnieuw de naam van de exacte locatie schuldig blijven (zie gehoorverslag CGVS dd. 24.02.2017, p. 4). Er kan echter redelijkerwijze worden verwacht dat u beter op de hoogte zou zijn van waar uw vader precies is omgekomen. Bovendien komen uw verklaringen met betrekking tot de problemen van uw vader en uzelf met de taliban weinig doorleefd over en zijn ze ook zeer weinig gedetailleerd. Gevraagd naar de redenen voor uw vertrek uit Afghanistan kwam u in eerste instantie niet verder dan te stellen dat jullie een probleem hadden met de taliban en dat uw vader vermoord werd (zie gehoorverslag CGVS dd. 24.02.2017, p. 8-9). Toen u hierna gevraagd werd om in detail over de problemen met de taliban te praten, beperkte u zich tot uw verklaring dat uw vader kraanbestuurder was en dat hij problemen had met sommige mensen die niet van zijn werk hielden (zie gehoorverslag CGVS dd. 24.02.2017, p. 9). Gevraagd wat er na het overlijden van uw vader gebeurde, vroeg u wat u dan nog moest zeggen. Toen u hierop nogmaals werd gevraagd om te vertellen wat er allemaal nog gebeurde, stelde u dat u boos was en de taliban beledigde, wat hen vervolgens kwaad maakte. Toen u werd aangemaand hierover verder te vertellen, reageerde u echter opnieuw kortweg met "wat moet ik nog zeggen". Bovendien stelde u hierna dat u in de tien maanden die u na de dood van uw vader nog in Afghanistan doorbracht, geen persoonlijk contact meer had met de taliban, hetgeen vreemd is in het licht van uw eerdere verklaringen dat u de taliban had boos gemaakt door hen te beledigen.

Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een asielzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een asielzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Bijgevolg kan een asielzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Afghaanse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan.

U werd tijdens het gehoor op de zetel van het CGVS dd. 24.02.2017 nochtans uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. U werd er voor het CGVS op gewezen dat het voor de beoordeling van uw asielaanvraag van uitermate groot belang is dat u een duidelijk zicht geeft op uw eerdere verblijfplaatsen voor uw komst naar België. Er werd voorts benadrukt dat het gegeven dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent en/of dat u een tijd in een derde land heeft verbleven op zich niet problematisch is, maar dat het wel belangrijk is dat u deze informatie meedeelt zodat het CGVS de mogelijkheid wordt gegeven uw asielaanvraag correct te beoordelen rekening houdend met al uw verklaringen (zie gehoorverslag CGVS dd. 24.02.2017, p. 3 en 14). U bleef echter vasthouden aan uw eerdere verklaringen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België.

Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt.

Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw asielaanvraag aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

De door u neergelegde kopie van uw taskara kan aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. Ten eerste wordt in verband met dit document opgemerkt dat het een kopie betreft, waarvan de bewijswaarde sowieso zeer beperkt is. Daarnaast wordt erop gewezen dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van de Afghaanse asielzoeker of bij het ondersteunen van zijn asielrelaas.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

2.1.1.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), voert verzoeker aan dat op basis van de inhoud van de bestreden beslissing niet kan worden aangetoond dat er een effectieve bescherming bestaat voor verzoeker wanneer hij terugkeert naar Afghanistan, meer bepaald Kabul. Verzoeker argumenteert dat het niet relevant is of het conflict nu gericht is tegen de Afghaanse of internationale troepen vermits burgers toch het slachtoffer blijven en opvang in zijn land van herkomst uitgesloten is voor hem. Hij wijst er in dit verband tevens op dat hij minderjarig is en geen hulp meer kan krijgen van zijn vader, maar enkel van zijn moeder, broers en zussen. Verzoeker concludeert, onder verwijzing naar de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, dat hij heeft kunnen hardmaken dat hij tot "deze kwetsbare groep" behoort. Verzoeker vervolgt dat de bestreden beslissing artikel 3 van het EVRM schendt door niet te oordelen of zelfs door het verkeerd beoordelen van de vraag of verzoeker al dan niet beschermd wordt door de overheid in Afghanistan. Hij stelt nog dat op de Afghaanse overheden een resultaatsverbintenis rust voor wat betreft de effectieve bescherming.

2.1.1.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), stelt verzoeker dat op basis van de inhoud van de bestreden beslissing evenmin kan worden aangetoond dat er geen gegronde vervolgingsvrees voor hem bestaat. Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en stelt wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging te koesteren omwille van het feit dat hij door de taliban wordt gezocht, die tevens zijn vader hebben vermoord. Hij vreest aldus terecht voor zijn fysieke integriteit. De bestreden beslissing is derhalve niet correct en faalt naar motivering in rechte aangezien de echte inhoud van zijn relaas, wel degelijk beantwoordt aan de criteria van het vluchtelingenverdrag, aldus verzoeker. In zoverre de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voorhoudt dat hij onvoldoende kennis zou hebben van de precieze omstandigheden van de incidenten met de taliban wijst verzoeker erop dat hij minderjarig is en de exacte omstandigheden niet kan kennen of niet meer weet of ze heeft verdrongen. Dat hij echter meerdere keren geslagen werd door de taliban en zijn vader door hen vermoord werd, duidt er echter duidelijk op dat hij voor zijn leven vreest in Afghanistan.

2.1.1.3. In een derde middel, afgeleid uit de schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, voert verzoeker aan dat er steeds rekening moet gehouden worden met de omstandigheden eigen aan de zaak. Hij benadrukt opnieuw dat hij minderjarig was en aldus geen details kan weten. Bovendien wijst verzoeker erop dat niet alle gevallen van weglating of aanpassing ertoe mogen leiden dat de goede trouw van de asielzoeker in vraag wordt gesteld. Hij onderlijnt in dit verband nog dat hij de geografie – zeker gelet op zijn leeftijd – goed beschreven heeft, hetgeen ook uitdrukkelijk door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen erkend wordt. Hoe de taliban juist komaf heeft gemaakt met de politieagenten en hoe zijn moeder en zijn broers en zussen nu financieel onderhouden worden, betreffen evenwel details die hij als minderjarige niet kan weten. Verzoeker vervolgt met te stellen dat het feit dat bepaalde gegevens niet vermeld worden, niet noodzakelijk zorgt voor een tegenstrijdigheid. Ook merkt hij op dat wanneer slechts één van de door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aangehaalde tegenstrijdigheden op een voldoende wijze zou vaststaan, dit geenszins voldoende is om te concluderen dat zijn verklaringen kennelijk ongeloofwaardig zijn. Verzoeker vervolgt dat het niet logisch en onbegrijpelijk is dat de commissaris-generaal de argumenten in de bestreden beslissing als onvoldoende onderbouwend beschouwd, het voldoende is om aan te tonen dat de algemene situatie bedreigend is voor de gehele bevolking van een land, en zelfs een klein risico voldoende is om te komen tot een mogelijke schending. Verzoeker besluit dat drie voorwaarden moeten vervuld zijn opdat aan de materiële en de formele motiveringsplicht zou zijn voldaan en dat aan de derde voorwaarde, de draagkrachtvereiste, niet is voldaan vermits de bestreden beslissing niet berust op correcte feitelijke gegevens en de voormelde motivering derhalve niet afdoende is.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus

2.2.2.1. Verzoeker stelt de taliban te vrezen. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat hij geen zicht biedt op zijn werkelijke verblijfplaats(en) voor zijn komst naar België, noch op de verblijfplaatsen van zijn familie, noch de werkelijke levensomstandigheden van zijn familie in Afghanistan. Dit besluit steunt inzonderheid op de vaststellingen en overwegingen dat (i) verzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over waar hij voor zijn vertrek uit Afghanistan verbleef, waar zijn gezinsleden zijn geboren en waar zij op heden verblijven en het tevens niet aannemelijk is dat verzoeker niet weet hoe het komt dat hij in Kabul is

geboren, hetgeen doet vermoeden dat hij zijn band met de provincie Kabul tracht te verbergen en te minimaliseren; (ii) hoewel verzoeker een goede kennis heeft over de geografie van Sanglakh en Jalrez, hij slecht op de hoogte is van belangrijke gebeurtenissen die zich in de periode omstreeks zijn vertrek in zijn district hebben voorgedaan; (iii) het niet aannemelijk is dat verzoeker niet zou weten hoe zijn moeder en zijn broers en zussen op heden onderhouden worden; (iv) gelet op de ongeloofwaardigheid van verzoekers verblijfplaats voor zijn komst naar België evenmin enig geloof kan worden gehecht aan zijn asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is, maar daarnaast kan worden vastgesteld dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt over de problemen van zijn vader en van hemzelf met de taliban en (v) het door verzoeker in de loop van de procedure voorgelegde document niet van die aard is dat het de appreciatie van zijn asielaanvraag in positieve zin kan ombuigen, zoals wordt toegelicht.

2.2.2.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167 477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164 298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163 358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163 357; RvS 21 september 2005, nr. 149 149; RvS 21 september 2005, nr. 149 148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169 217). Het derde middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 29 maart 2017 (CG nr. 1524654), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133 153).

2.2.2.3. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoekers in het kader van huidig asielaanvraag geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Gelet op de vaststellingen en overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen immers op goede gronden dat verzoeker geen geloof gehecht kan worden aan verzoekers beweerde recent verblijf in het dorp Sanglakh, in het district Jalrez, in de provincie Maidan Wardak, in Afghanistan.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift niet de minste concrete poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot dat verzoeker zijn (recent) verblijf in het dorp Sanglakh, in het district Jalrez, in de provincie Maidan Wardak, in Afghanistan niet aannemelijk maakt, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft. Hij komt immers in wezen niet verder dan het louter volharden in zijn asielrelaas, het herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wat evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij er aldus niet in slaagt hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

2.2.2.3.1. Immers, in zoverre verzoeker er ter verklaring van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen op wijst dat hij minderjarig is, benadrukt de Raad dat de beslissing van een persoon om zijn land van herkomst te verlaten dermate fundamenteel en ingrijpend is dat hij normaliter bij machte moet zijn een waarheidsgetrouw verhaal te vertellen.

Van een persoon die beweert te vrezen voor zijn vrijheid en leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt mag dan ook worden verwacht dat hij coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt, en dat hij de feiten die de aanleiding vormden voor zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige, coherente en geloofwaardige wijze weergeeft aan de overheden bevoegd om kennis te nemen van de asielaanvraag. Ook van een jeugdig persoon kan worden verwacht dat hij duidelijke, volledige, geloofwaardige en doorleefde verklaringen kan afleggen over de gebeurtenissen die hem ertoe hebben gebracht zijn land van herkomst te ontvluchten, ook al hebben deze gebeurtenissen een zware indruk nagelaten, hetgeen *in casu* niet het geval is zoals blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt bovendien dat wel degelijk en afdoende rekening werd gehouden met verzoekers jeugdige leeftijd en hieruit kan niet worden afgeleid dat de commissaris-generaal onzorgvuldig zou zijn geweest bij de beoordeling van onderhavige asielaanvraag. Aan verzoeker werd een voogd toegewezen, die hem van meet af aan heeft bijgestaan in het doorlopen van de asielprocedure. Wanneer verzoeker werd gehoord op het CGVS, in het bijzijn van een gespecialiseerde medewerker van het CGVS, werd hij bijgestaan door zijn voogd en raadsman en zij kregen daarbij, zoals in alle stadia van de procedure, de mogelijkheid om bijkomende stukken neer te leggen en/of (aanvullende) opmerkingen te formuleren. Daarenboven wordt de Staatssecretaris er in de bestreden beslissing uitdrukkelijk op gewezen dat verzoeker minderjarig is en dat bijgevolg het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind van 20 november 1989 op hem van toepassing is.

2.2.2.3.2. Voorts treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze op goede gronden vaststelt dat verzoeker de Belgische asielinstanties geen zicht biedt op de verschillende verblijfplaatsen die hij in zijn leven gehad heeft en wat zijn levensomstandigheden aldaar waren.

Zo kan vooreerst met de commissaris-generaal worden opgemerkt dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt over de plaatsen waar hij voor zijn vertrek uit Afghanistan verbleef, de plaatsen waar zijn gezinsleden geboren zijn en waar zij op heden verblijven, die doen besluiten tot de vaststelling dat verzoeker zijn band met de provincie Kabul voor de Belgische asielinstanties tracht te verbergen en te minimaliseren. Verzoeker voert geen concreet verweer tegen de motieven van de bestreden beslissing dienaangaande, die aldus onverminderd overeind blijven en geacht worden als zijnde hier hernomen.

Waar verzoeker aanvoert dat hij als minderjarige niet de details kan weten omtrent de reden waarom hij als enige van zijn gezinsleden in Kabul geboren is, slaagt hij er allerminst in te overtuigen. Het is immers niet aannemelijk dat verzoeker totaal geen idee heeft waarom hij als enige in Kabul geboren is, te meer nu uit zijn verklaringen blijkt dat al zijn broers en zussen in Sanglakh geboren zijn en zijn ouders op het ogenblik van zijn geboorte niet in Kabul woonden (administratief dossier, stuk 4, p. 3 en 5).

Alwaar verzoeker nog betoogt dat niet alle gevallen van weglating of aanpassing mogen leiden tot het in vraag stellen van de goede trouw en hij wel degelijk de geografie goed omschreven, maar hij als minderjarige geen details kan weten, slaagt hij er andermaal niet in de Raad te overtuigen. Zelfs van een minderjarige kan verwacht worden dat hij accurate informatie kan geven over de recente problemen in zijn district en dat hij deze kan beschrijven. Het is niet geloofwaardig dat verzoeker zich niet zou kunnen herinneren dat de lijken van ongeveer dertig politiemannen, die in de maand van zijn vertrek werden vermoord door de taliban, verminkt en zelfs onthoofd werden. Het is evenmin aannemelijk dat verzoeker zich niet kan herinneren wanneer de taliban het district Jalrez hebben ingenomen voor zijn vertrek en hierover zelfs tegenstrijdige verklaringen aflegt. Deze gebeurtenissen zijn zo belangrijk dat het niet aannemelijk dat verzoekers kennis dienaangaande zo beperkt is.

Daarnaast merkt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen pertinent op als volgt: *“Ten slotte wordt opgemerkt dat het vreemd is dat u niet zou weten hoe uw moeder en uw broers en zussen op heden onderhouden worden. Sinds de dood van uw vader en sinds u als oudste zoon uit uw gezin vertrokken bent, is er namelijk geen kostwinner meer in uw gezin (zie gehoorverslag CGVS dd. 24.02.2017, p. 4). Hiernaar gevraagd stelde u dat uw oom een tijdje het levensonderhoud van uw moeder en broers en zussen op zich nam, maar dat u niet weet wie dat op heden doet (zie gehoorverslag CGVS dd. 24.02.2017, p. 4-5). Nochtans sprak u twee maanden geleden nog met uw moeder. Gevraagd wie haar ten tijde van dit gesprek onderhield, stelde u merkwaardig genoeg dat uw moeder hier niet over spreekt (zie gehoorverslag CGVS dd. 24.02.2017, p. 5).*

Er kan echter redelijkerwijze worden aangenomen dat u als oudste zoon beter op de hoogte bent van hoe het er uw moeder en gezinsleden in uw thuisland financieel aan toe gaat. Het feit dat u stelt hiervan niet op de hoogte te zijn, doet vermoeden dat u het CGVS geen zicht wilt bieden op uw werkelijke netwerk in Afghanistan en hoe dit netwerk er op heden financieel aan toe is. Dit vermoeden wordt nog versterkt door de ongeloofwaardige en tegenstrijdige verklaringen die u hebt afgelegd in verband met de dood van uw vader (zie infra)."

2.2.2.3.3. Gelet op de ongeloofwaardigheid van verzoekers verblijfplaats voor zijn komst naar België kan evenmin enig geloof worden gehecht aan zijn asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Ten overvloede kan worden vastgesteld dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt over de problemen die zijn vader en die hijzelf met de taliban zou hebben gekend.

Waar verzoeker aanvoert dat hij de exacte omstandigheden van de incidenten met de taliban heeft verdrongen, slaagt hij er niet in zijn gebrek aan kennis over de plaats waar zijn vader vermoord werd en zijn weinig doorleefde en weinig gedetailleerde verklaringen omtrent de problemen met de taliban te verschoonen of te verklaren. Verzoeker beperkt zich te dezen immers tot blote beweringen en brengt geen medisch attest bij waaruit zou kunnen blijken dat hij aan geheugenproblemen zou lijden of dat zijn cognitieve en mentale functies dermate ernstig verstoord zouden zijn waardoor hij moeilijkheden zou hebben om zich bepaalde feiten te herinneren of waardoor hij niet in staat zou zijn om de essentie van zijn asielmotieven op een duidelijke en geloofwaardige manier uiteen te zetten. Uit de lezing van het administratief dossier blijkt verder dat noch verzoeker, noch zijn raadsman, noch zijn voogd doorheen het gehoor op enig ogenblik gewag maakten van geheugenproblemen waarmee hij zou te kampen hebben of dat hij moeilijkheden zou hebben gehad om zich bepaalde feiten te herinneren of niet in staat zou zijn geweest om volwaardige verklaringen af te leggen.

De omstandigheden waarin zijn vader zou zijn vermoord door de taliban, de plaats waar zijn vader werkzaam was – werkzaamheden die hem overigens in het vizier van de taliban brachten –, en de feiten die aanleiding gaven tot verzoekers vlucht uit Afghanistan betreffen – in tegenstelling tot wat in het verzoekschrift wordt betoogd – allerm minst details doch zijn essentiële elementen van het vluchtrelaas zodat van verzoeker mag verwacht worden dat hij hieromtrent doorheen de asielprocedure coherente, eensluidende en geloofwaardige verklaringen aflegt en deze ook vermeldt.

Tevens oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat de vaststelling dat verzoeker na de dood van zijn vader nog tien maanden in Afghanistan doorbracht zonder persoonlijk contact met de taliban verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen, aangezien uit zijn eerdere verklaringen blijkt dat hij de taliban had boos gemaakt door hen te beledigen (administratief dossier, stuk 4, p. 9).

2.2.2.3.4. De Raad stelt voorst vast dat verzoeker geen concreet verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot het door hem in de loop van de procedure voorgelegde document zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dit stuk niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging.

2.2.2.4. Bij de beoordeling en in het bijzonder deze afgeleid uit de feitelijke kennis van het land van nationaliteit van verzoeker, houdt de Raad bij de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht rekening met het aangehouden profiel van verzoeker. Hij onderzoekt, naast de vraag of deze redenen feitelijk juist zijn en steun vinden in hetgeen waarop de Raad in rechte vermag acht te slaan, of deze correct zijn beoordeeld door de verwerende partij en of hij op grond daarvan en al naargelang het geval, al dan niet aangevuld met de voor de besluitvorming relevante gegevens waarop hij in het raam van de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht in rechte vermag acht te slaan, kan beslissen. Deze beoordeling van de feitelijke kennis geschiedt *in concreto*. In de eerste plaats wordt rekening gehouden met de kennis ter zake in hoofde van verzoeker van feitelijke gegevens die behoren tot de onmiddellijke leefomgeving van verzoeker. Naargelang de aard van het voorgehouden profiel, kan ook rekening worden gehouden met de feitelijke kennis van de ruimere leefomgeving, waarbij deze kennis in hoofde van verzoeker daarbij uiteraard minder doorslaggevend is en er alleszins niet kan toe leiden dat de onwetendheid inzake feitelijke gegevens binnen de onmiddellijke leefomgeving die de beoordeling het meest bepalen, buiten beschouwing wordt gelaten.

De gebrekkige kennis van verzoeker over de recente veiligheidsincidenten in zijn regio van herkomst in samenhang met de tegenstrijdige en lacuneuze verklaringen omtrent de plaatsen waar hij verbleef voor zijn vertrek uit Afghanistan, de plaatsen waar zijn gezinsleden geboren zijn en waar zij thans verblijven, verhinderen nog verder geloof te hechten aan verzoekers beweerde ononderbroken verblijf in het dorp Sanglakh, in het district Jalrez, in de provincie Maidan Wardak, in Afghanistan tot aan zijn vertrek naar België.

2.2.2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet verzoeker aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet, hetgeen *in casu* niet het geval is zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.2.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat vele Afghanen, eventueel na een verblijf in het buitenland, binnen Afghanistan zijn verhuisd. In onderhavig verzoekschrift, noch in het administratief of rechtsplegingdossier ontwaart de Raad enig element waaruit zou kunnen blijken dat dit onjuist is. Uit de bestreden beslissing blijkt dat aan de Afgaanse nationaliteit van verzoeker op zich niet wordt getwijfeld. Zoals hoger werd vastgesteld maakt verzoeker echter niet aannemelijk dat hij tot aan zijn vertrek naar België verbleven heeft in het dorp Sanglakh, in het district Jalrez, in de provincie Maidan Wardak, noch uit een gebied in Afghanistan waar, gelet op het willekeurig geweld de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend of waar afhankelijk van het individuele geval toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 3 van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg is het mogelijk dat verzoeker in Afghanistan in een veilig gebied verbleef of zou kunnen verblijven. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet is er immers geen behoefte aan bescherming indien de asielzoeker in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of indien hij er toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/5, § 2 van de Vreemdelingenwet en indien hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt.

Van een asielzoeker mag redelijkerwijze verwacht worden dat deze de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Een asielzoeker heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan de asielzoeker om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist van verzoekers dat zij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geven over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een asielzoeker correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit, leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, plaats(en) van eerder verblijf en de afgelegde reisroute.

Nogmaals dient erop gewezen dat hoger reeds is komen vast te staan dat verzoeker er niet in slaagt aannemelijk te maken dat hij tot aan zijn vertrek naar België verbleven heeft in het dorp Sanglakh, in het district Jalrez, in de provincie Maidan Wardak, in Afghanistan. Bijgevolg heeft verzoeker niet voldaan aan de medewerkingsplicht die op zijn schouders rust.

Door het feit dat verzoeker als asielzoeker geen reëel beeld biedt op zijn verblijfssituatie en de mogelijke problemen die daarmee verbonden zijn, verhindert hij de Belgische overheden zijn reële nood aan internationale bescherming correct in te schatten. De asielzoeker kan, met betrekking tot de vraag of hij een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin loopt dan wel een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in geval van terugkeer naar het land van herkomst, niet volstaan met een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst maar moet enig verband met zijn persoon aannemelijk maken (RvS 26 mei 2009, nr. 193.523), *quod non in casu*.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.4. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te kunnen besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.2.5. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

De middelen zijn ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig januari tweeduizend achttien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

A. VAN ISACKER